

In deze extra feestelijke editie blikken we terug op een bijzonder lustrumjaar, delen we verhalen uit het huis, kijken we mee in de Torenkamer en vieren we twintig jaar dagen van leven.

Hier voelde het als thuis

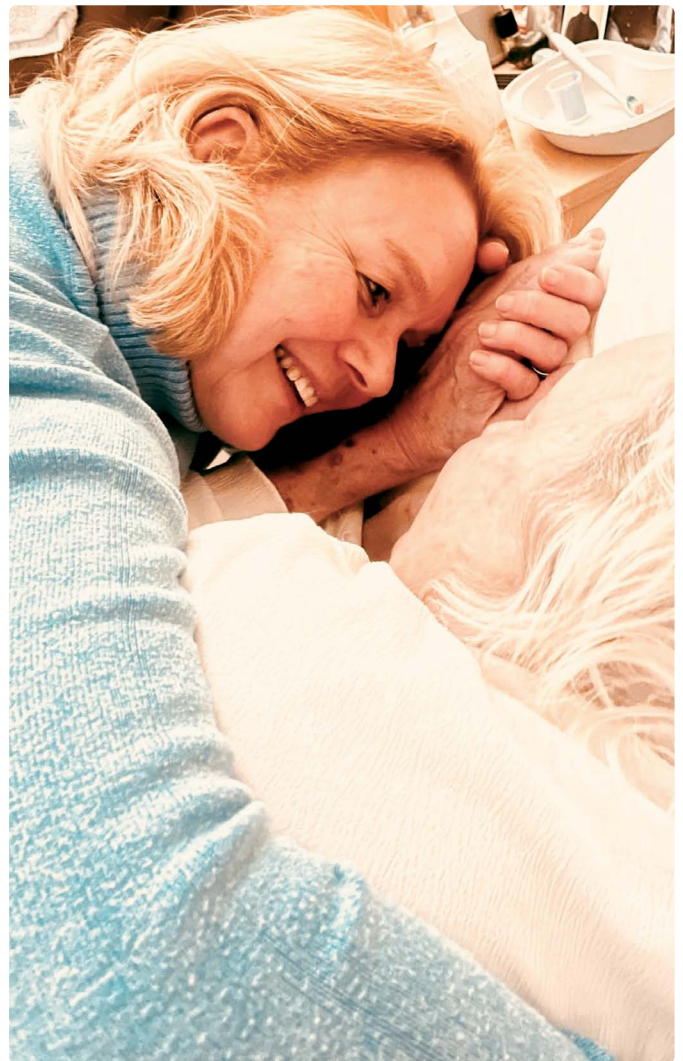
Voor ons begon het laatste stukje van het leven van mijn moeder vorig jaar op 19 november, toen zij hier in het hospice kwam. De avond ervoor werden wij als kinderen warm ontvangen aan de keukentafel. Er was alle ruimte om ons verhaal te delen. En we mochten haar kamer inrichten met bloemen, foto's, dekens en lichtjes. We wilden er een plek van maken die voelde als thuis, in een tijd die zo onzeker was. Met kerst kwam er een kerstboom bij, nog meer foto's van haar dierbaren en kleine spulletjes van thuis.

Onze moeder hield van lichtjes en gezelligheid. Voor het raam van haar kamer legden we kerstlichtjes neer. Ze brachten warmte en geborgenheid. Wanneer je bij het hospice aankwam, zag je meteen de lichtjes van haar kamer: knus, sfeerol, helemaal eigen. Het voelde alsof ze omringd werd door licht en liefde.

Op kerstavond bleek dat ze toch niet meer mee naar mijn huis kon komen. Maar juist doordat het hospice ons alle ruimte gaf en hulp aanbood, konden we toch een dierbare herinnering maken. We dekten een lange tafel in haar kamer, namen het eten mee van thuis en genoten samen van een kerstmaal. Intiem, warm en bijzonder. Een herinnering die ons altijd bij zal blijven.

Ook het pianoconcert, met zang door mijn dochter en haar pianist, was van grote betekenis. Samen zingen bij de piano bracht troost, en bracht ons nog dicht bij elkaar. In de laatste dagen zijn we voortdurend bij haar gebleven. Wat was het waardevol dat dit kon: dicht bij haar zijn, samen de tijd betekenisvol maken.

Op 24 januari is ze in mijn armen overleden. Wat daaraan voorafging, waren weken die wij als bijzonder en kostbaar hebben ervaren. En dat hebben we voor een groot deel te danken aan de mensen hier.

Het is de combinatie van warmte, liefde en professionele zorg die maakt dat wij ons niet alleen voelden. Jullie hielpen ons niet alleen afscheid nemen, maar gaven ons ook het gevoel dat we het samen deden. Het voelde gedragen. En precies dat maakt het verschil. Het gaat niet alleen om medische zorg. Het gaat om menselijke nabijheid, om oprechte aandacht, om het vermogen een zwaar moment te verzachten. Dat is een gave. En dat vergeten wij als nabestaanden niet.

Namens het bestuur

Van de voorzitter

We kijken terug op een jaar dat intensief en betekenisvol was. De dankbaarheid van onze gasten en hun naasten blijft ons iedere keer opnieuw raken. Dankzij de inzet van vrijwilligers, verpleegkundigen, coördinatoren, onze geestelijk verzorger en de betrokken huisartsen kunnen wij, juist in moeilijke omstandigheden, het verschil blijven maken.

In 2025 vierden we ons 20-jarig bestaan: een mijlpaal die laat zien hoeveel er in twee decennia is opgebouwd. Tegelijkertijd worden we geconfronteerd met ontwikkelingen die te maken hebben met bezuinigingen van het Ministerie van Volksgezondheid en van Zorgverzekeraars. Dat vergt onze bereidheid om ons aan te passen. De realisatie van onze 7 de gastenkamer is er een voorbeeld van, evenals het versterken van de samenwerking tussen vrijwilligers en verpleegkundigen.

Maar bij de bezuinigingsplannen van het Ministerie is er meer aan de hand dan bezuinigingen, omdat de wijze van organiseren van BijnaThuisHuizen zoals het onze in het geding is. Uiterste alertheid is geboden.

Wat al twintig jaar hetzelfde blijft, is de betrokkenheid van iedereen die hier werkt en zich inzet voor onze gasten en hun naasten. Met steun van de Stichting Vrienden en vele donateurs kunnen wij blijven bieden wat ons werk zo bijzonder maakt: zorg, tijd en aandacht.

Namens het bestuur wens ik u warme, mooie dagen toe en een voorspoedig 2026.

*Else L. van Dijk-Staats,
voorzitter*

Open Huis Hospice Wassenaar

Ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan dat samenviel met de Week van de Palliatieve Zorg opende Hospice Wassenaar op vrijdag 10 oktober de deuren voor iedereen die wilde kennismaken met hospicezorg.

Veel mensen kennen het hospice van naam, maar niet van binnen,” zegt Ingrid Schonk, coördinator van Hospice Wassenaar. “Wie binnenstapt, ervaart vooral rust, nabijheid en tijd. Tijdens het open huis konden we laten zien hoe we samen met vrijwilligers en verpleegkundigen het verschil maken in de laatste levensfase.”

Bezoekers werden door de medewerkers van het hospice verwelkomd in de Warenar. Na het vertonen van de film ‘Dagen van Leven in Hospice Wassenaar’ was er voldoende gelegenheid om vragen te stellen. Deze gingen vooral over de opnameprocedure, wat de rol van de huisarts hierin is en hoe de zorg in het hospice georganiseerd is zowel overdag als in de nacht.

Ook waren er bezoekers die geïnteresseerd waren in vrijwilligerswerk, zij werden te woord gestaan door de aanwezige vrijwilligers. Verpleegkundige Laura gaf uitleg over de manier waarop palliatieve zorg geboden wordt in het hospice.

Vervolgens was er gelegenheid, voor wie dat wilde, voor een rondleiding in het hospice. De aanwezige vrijwilligers wandelden met de geïnteresseerden naar het nabijgelegen hospice waar gelegenheid werd geboden om alle ruimtes op de begane grond, inclusief een gastenkamer, te bezichtigen.

Werken vanuit de bedoeling

Het einde van het jaar nodigt uit om even stil te staan. Niet bij grote plannen, maar bij de essentie van ons werk: dat we elke dag opnieuw een plek mogen bieden waar mensen zichzelf kunnen zijn, in een fase waarin veel wegvalt en tegelijk zoveel betekenisvol overblijft.

In het hospice zien we dat van heel dichtbij. Gasten die hier binnenkomen zetten vaak een stap die moeilijk en moedig tegelijk is. Naasten die al lange tijd op hun tenen lopen merken dat er hier weer ruimte ontstaat om partner, kind of vriendin te zijn. Het is bijzonder hoeveel rust dat geeft.

Wat mij deze maanden opnieuw opvalt, is hoe belangrijk het is om te blijven werken vanuit de bedoeling. Niet vanuit routine, maar vanuit de vraag: wat heeft deze mens vandaag nodig? Soms is dat iets groots, zoals een uitstapje dat nog gemaakt wil worden. Vaker gaat het om iets kleins: het hondje dat op bed kruipt, iets warm om de schouders van een wakende familie, een stoel die net even anders staat zodat iemand de tuin kan zien. Zulke kleine bewegingen maken meer verschil dan we denken. Tegelijkertijd spelen er ontwikkelingen in de hospicezorg die onze aandacht vragen.

Landelijk verandert er veel en de druk op organisaties neemt toe. Dat vraagt alertheid en soms bijsturen. Wat mij vertrouwen geeft, is de kracht van ons team. We staan stevig omdat we werken vanuit onze waarden: waardigheid, nabijheid, deskundigheid, veiligheid en menselijkheid.

Ik zie hoe vrijwilligers en verpleegkundigen elkaar vinden, hoe er ruimte is om te leren, vragen te stellen, te overleggen en elkaar op te vangen als het nodig is. Dat maakt ons huis een plek waar je niet alleen verzorgd wordt, maar ook gezien.

In deze decembermaand, waarin licht en donker dicht bij elkaar liggen, wil ik vooral mijn dank uitspreken. Aan iedereen die hier werkt of betrokken is. Aan onze gasten en naasten die ons toelaten in hun meest kwetsbare momenten. En aan iedereen die mogelijk maakt dat dit huis al twintig jaar een plaats van rust en menselijkheid is. Met vertrouwen gaan we het nieuwe jaar in.

*Ingrid Schonk,
coördinator Hospice Wassenaar*

Colofon december 2025

Deze nieuwsbrief is een uitgave van Stichting Hospice Wassenaar en verschijnt twee maal per jaar in juni en december.

Oplage 1.600 exemplaren

Hospice Wassenaar
Kerkstraat 79
2242 HE Wassenaar
Tel. 070-7796150
hospicewassenaar.nl

Hospice Wassenaar blikt terug op een mooi lustrum met als thema

‘20 jaar Dagen van Leven’

Met een extra dikke nieuwsbrief, een speciaal vrijwilligersfeest en een bijzonder cadeau van de vrijwilligers werd feestelijk en vol verbondenheid stilgestaan bij dit vierde lustrum.

In de september vond een gezellig lustrumfeest plaats in Strandpaviljoen Bida Baai. Daar genoten de aanwezige vrijwilligers en verpleegkundigen van een heerlijke BBQ. Er werd bijgepraat en tijdens het optreden van de swingende band The Villagers werd er zelfs gedanst. Als verrassing hadden de vrijwilligers geld ingezameld voor een nieuw schilderij in de woonkeuken. In dat schilderij komen veel symbolen samen die zo bij ons hospice passen: riet en water voor rust en meebewegen, een nestje en een vogeltje voor het veilige, huiselijke gevoel en een vlucht ganzen als teken van samen verder komen. Tijdens het lustrumfeest mochten bestuur en coördinatoren het schilderij onthullen.

Daarna volgde het symposium, het inhoudelijke hoogtepunt van het jaar. Vrijwilligers, naasten en professionals stonden stil bij wat goede palliatieve zorg betekent: nabij zijn, meebewegen met wat nodig is en oog hebben voor de kracht van kleine gebaren. Er was ruimte voor inzichten, herkenning en waardevolle ontmoetingen.

Tussen al deze mijlpalen door waren er talloze kleine momenten die dit lustrumjaar kleur gaven. Met dank aan iedereen die erbij was – jullie hebben ons 20-jarig bestaan onvergetelijk gemaakt.

Herinneringsbijeenkomst

Tijdens de jaarlijkse herinneringsbijeenkomst die op vrijdag 5 september plaatsvond werden 83 gasten herdacht die in het hospice zijn overleden. De belangstelling van nabestaanden was overweldigend.

Tijdens de bloemencereonie werden de namen van de overleden gasten één voor één voorgelezen en werden de aanwezige nabestaanden uitgenodigd om een zonnebloem in een vaas te zetten zodat er een mooi boeket ontstond. Miriam de Vries sprak openhartig als nabestaande over haar ervaring in het hospice. Haar woorden raakten en riepen herkenning op bij veel andere aanwezigen. Greetje Hulshof, de geestelijk verzorger, sprak over het thema “Naar huis”.

Haar woorden brachten troost en nodigden uit om met een open blik naar verlies en verbondenheid te kijken.

Tussen de woorden door klonk prachtige muziek uitgevoerd door Vox Clara o.l.v. Maria Rosenmöller en op de piano begeleid door Maciej Wiercholowski die de bijeenkomst een extra laag van betekenis gaf. Het was een bijeenkomst waarin plaats was voor verdriet, liefde en verbondenheid en waarin iedereen op zijn eigen manier stil kon staan bij wie er gemist werd.

Pauline Aalbers, coördinator

Twee generaties vrijwilligers

Over het werk in het hospice

Annette Spa is vrijwilliger van het eerste uur en Joan Prins begon dit jaar. Twee vrijwilligers met verschillende achtergronden, maar met hetzelfde doel: er zijn voor mensen in hun laatste levensfase.

Hoe het begon

Annette is vrijwilliger sinds de start van het hospice. Ze was verpleegkundige geweest en las in de krant over de plannen voor de oprichting. Toen haar kinderen groot waren en zij weer ruimte kreeg, meldde ze zich direct aan – en is nooit meer weggegaan.

Joan maakte ruim tien jaar geleden kennis met het hospice via haar vriendin en vrijwilliger Margret. Ze kreeg meteen een goed beeld van de sfeer, maar woonde toen nog elders. Na haar verhuizing terug naar Wassenaar en het overlijden van haar moeder voelde ze dat het juiste moment was gekomen om zich als vrijwilliger aan te sluiten.

Eerste ervaringen

Beiden voelden zich direct op hun plek. De sfeer ervaren ze als bereidwillig, toegankelijk en vriendelijk, met collega-vrijwilligers, verpleegkundigen en coördinatoren die je er meteen bij betrekken. Een warme omgeving voor gasten en voor elkaar.

“Iets doen voor anderen, met anderen” is voor beide vrijwilligers een belangrijk uitgangspunt.

Annette herinnert zich de eerste jaren: vijf kamers op een verdieping, weinig privacy, maar heel knus en huiselijk. Gasten voelden zich er op hun gemak. De verhuizing naar het nieuwe pand bracht meer ruimte, onder andere voor familie en de tuin, maar de sfeer en cultuur van toen zijn gebleven.

Samen werken vanuit ‘de bedoeling’

“Je doet iets voor anderen, maar altijd samen met anderen,” zegt Joan. “De sfeer is open en vriendelijk. We werken allemaal vanuit dezelfde gedachte: wat is op dit moment het beste voor de gast?”

Annette vult aan: “Iedereen brengt iets eigens mee. We hebben verschillende achtergronden, maar dezelfde betrokkenheid. Dat maakt het mooi.”

Een moment om nooit te vergeten

Annette vertelt over een moment dat haar altijd is bijgebleven. Een gast had geen kracht meer om een afscheidsbrief van een dierbare te lezen en vroeg haar om die voor te lezen. Juist omdat het zo’n persoonlijk en waardevol document was, voelde het voor Annette bijzonder en eervol dat zij dat mocht doen.

Voor haar staat deze ervaring symbool voor wat vrijwilligerswerk in het hospice betekent: heel dichtbij mogen zijn op een belangrijk moment.

Joan ziet dagelijks hoe alles wordt gedaan om de gast in de laatste fase te begeleiden en familie waardevolle herinneringen mee te geven. De wensen van de gast zijn daarbij altijd leidend.

Hoe is het om samen op te trekken in een dienst?

“We zijn met zoveel verschillende mensen, met heel andere achtergronden en manieren van werken. Het is mooi om van daaruit samen op te trekken.”

Joan vindt het prettig dat er wordt gewerkt vanuit De Bedoeling: wat is op ieder moment de beste zorg voor de gast? Er is een basis aan vaste taken, maar verder wordt alles ingericht naar de wensen en noden van de gasten. Het onvoorspelbare en afwisselende maakt het werk boeiend en dankbaar. Beide vrijwilligers zien ernaar uit om nog vele jaren deel uit te maken van het team.

Kerst in het hospice

Adelheid viert dit jaar voor de twintigste keer Kerstmis in het hospice – een bijzonder lustrum. In haar eerste jaar vond ze het opvallend dat collega's graag tijdens de feestdagen werkten, maar de warme sfeer grepen haar meteen. Sindsdien verzorgt ze elk jaar op Eerste Kerstdag het kerstdiner, de laatste jaren samen met collega Nel.

Haar eigen familie viert Kerst altijd op Tweede Kerstdag, waardoor Adelheid op Eerste Kerstdag in het hospice kan zijn. Haar man Aart redt zich prima en geniet 's avonds van een klein etentje met Adelheid en vrienden of burens.

Het kerstdiner in het hospice bestaat uit meerdere gangen en wordt feestelijk opgediend. Voor families is het bijzonder om in deze dagen nog één keer samen te eten. Waar nodig wordt het diner aangepast: een paar hapjes, een tafel op de kamer of aanschuiven in de keuken – steeds wordt gekeken naar wat mogelijk en wenselijk is.

In de komende weken stellen Adelheid en Nel het menu voor dit jaar samen. Zij wensen iedereen alvast een mooi kerstfeest.

Terugkomdag nieuwe vrijwilligers

Groeien als groep

Een half jaar na de introductiedagen organiseren we voor onze nieuwe vrijwilligers een terugkomdag. Een waardevol moment om samen stil te staan bij de eerste periode in het hospice, ervaringen te delen en vooruit te kijken. Zorgen voor jezelf en zorgen voor elkaar staan hierbij centraal.

Op 10 oktober kwamen negen nieuwe vrijwilligers bijeen. We werkten met het beeld van de lotus: de prachtige bloem die boven het water bloeit, maar alleen kan groeien omdat haar wortels in de modder staan. Die 'modder' staat voor alles wat groei mogelijk maakt: de vragen en dilemma's die we tegenkomen, maar ook de ervaringen en voedingsstoffen die ons verder brengen en ontwikkelen. De lotus staat voor wat daaruit kan ontstaan: momenten waarop iemand tot zijn recht komt, leert, groeit en iets moois neerzet.

Tijdens de bijeenkomst oefenden we met intervisie volgens de incidentmethode. Vrijwilligers brachten een situatie uit de praktijk in, onderzochten deze stap voor stap en kwamen samen tot inzichten en nieuwe perspectieven. De groep vond dit zo waardevol dat zij heeft besloten om verder te gaan als intervisiegroep.

Het is bijzonder om te zien hoe betrokken onze nieuwe vrijwilligers zijn, en hoe zij elkaar ondersteunen. Daar zijn we trots op en dankbaar voor.

Vrijwilligersmarkt

Zaterdag 13 september was er een groep enthousiaste vrijwilligers die ons hospice vertegenwoordigden tijdens de Kunst-, Cultuur- en Vrijwilligersmarkt in Voorschoten. Ondanks pittige regenbuien werden er mooie gesprekken gevoerd met voorbijgangers die oprecht geïnteresseerd waren in het hospice voor onder andere vrijwilligerswerk. Mooi om Hospice Wassenaar ook op deze wijze meer bekendheid te geven.

De Vrienden van Hospice Wassenaar

Bij het 20 jarig bestaan van Hospice Wassenaar is het een mooi moment om iedereen te bedanken die een kleine of grote bijdrage heeft gegeven aan de Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar. Dankzij de Vrienden kan het hospice blijven bestaan en de grootst mogelijke kwaliteit van zorg blijven bieden aan onze gasten en hun naasten.

De Stichting Vrienden heeft als doel de tekorten in de exploitatie op te vangen – jaarlijks bedraagt dit tussen de € 50.000 - € 90.000. Niet voor één jaar, maar voor vele jaren. Die zekerheid is van onschatbare waarde, want juist daardoor kunnen wij blijven doen wat het hospice zo bijzonder maakt: tijd, zorg en aandacht geven.

Wat de Vrienden mogelijk maken, merken we elke dag. Gasten kiezen zelf wat zij willen eten en dat wordt vers bereid, van tomatensoep tot stampot. Er is tijd voor een kop thee met iets lekkers. Voor muziek die iemand graag hoort. Voor een leeslamp die niet fel is maar precies goed. Voor extra kussens en een stoel die prettig zit. Voor bloemen op tafel en een rustig hoekje in de tuin om even op adem te halen. Dat beetje extra is er alleen dankzij giften en schenkingen van bedrijven en particulieren. Groot of klein, eenmalig of structureel, elke bijdrage komt direct ten goede aan onze gasten en hun naasten.

In dit lustrumjaar was de betrokkenheid groter dan ooit. Meer dan 160 donateurs gaven via automatische incasso of periodieke machtiging. We ontvingen meer dan tien giften van € 1000,- of meer, en zelfs een heel grote gift uit het buitenland. Ook lokale organisaties lieten hun hart spreken. Boerderij Meyendel organiseerde een stampotavond. De Stichting 15 van Wassenaar schonk de opbrengst van hun sportevenement en deze werd verdubbeld door de heren Van Herk en Bayer. Ook de Diaconieën van Wassenaar en Voorschoten, Rabobank Clubsupport en de Lions Club Wassenaar zetten zich in.

Daarnaast mochten we rekenen op fondsen en stichtingen die samen ruim € 40.000,- bijdroegen. Dankzij Fonds 1818, Fonds Wassenaar, Omen Uitvaartzorg, de Paman Stichting, Stichting Gezondheidszorg Voorschoten, Roparun en de Debman Foundation konden we dit lustrumjaar vieren én de inrichting van onze nieuwe zevende kamer afronden.

Zo maken de Vrienden mogelijk wat niet in regels te vangen is. Hun steun zorgt voor licht, warmte en menselijkheid, elke dag opnieuw.

Wilt u vriend worden van Hospice Wassenaar?

Kijk op www.hospicewassenaar.nl of mail naar vrienden-van@hospicewassenaar.nl.

Iedere gulle gever waarvan het adres bekend is, ontvangt twee keer per jaar onze nieuwsbrief.

Direct doneren?
Scan de QR-code?

Een nieuwe gastenkamer in het hospice

Het hospice beschikt sinds 4 november over een zevende gastenkamer. De voormalige logeerkamer op de tweede verdieping is omgetoverd tot een lichte, rustige plek voor gasten. Hiermee behoort het hospice tot de grotere instellingen in de regio.

De uitbreiding is nodig vanwege de groeiende vraag naar hospicezorg. Met een bezettingsgraad van 87% ontstaan regelmatig wachtlijsten, en landelijke cijfers laten zien dat de behoefte aan palliatieve zorg verder zal toenemen.

Voor Florence is het bovendien belangrijk minimaal zeven bedden te hebben om 24-uurszorg te kunnen blijven bieden en beschikbare middelen efficiënt te benutten. De verbouwing kwam tot stand dankzij samenwerking tussen coördinatoren, vrijwilligers, bestuur en Florence.

De nieuwe kamer is huiselijk ingericht, heeft eigen sanitair en een modern gastalarmeringssysteem. Steun van de Roparun en de Debman Foundation maakte dit mogelijk. Zo kan het hospice meer mensen de zorg bieden die ze nodig hebben.

Bert Lettinga, vicevoorzitter

Nieuwe bestuursleden stellen zich voor

Met plezier verwelkomen we twee nieuwe bestuursleden bij Stichting Hospice Wassenaar: Frederique Diepstraten-von Linden als secretaris en Olivier Kist als penningmeester. Zij stellen zich graag aan u voor.

Frederique – secretaris

Ik ben Frederique, geboren en getogen in Wassenaar. Na mijn rechtenstudie in Leiden werkte ik vijftien jaar in het notariaat binnen het ondernemingsrecht.

Toen reuma mij dwong dit werk los te laten, startte ik vanuit huis een taarten- en cupcakebedrijfje en deed ik diverse bestuursklussen, onder andere op de basisschool van onze kinderen.

In 2019 werd ik centrummanager in Wassenaar en werkte ik met ondernemers, bewoners en de gemeente aan een gezellige dorpskern. Na onze verhuizing naar Den Haag in 2022 nam ik de tijd om te ontdekken waar ik opnieuw energie van kreeg. Ik besepte dat ik weer iets wilde doen waarbij aandacht, warmte en menselijkheid centraal staan. Het hospice voelde daarom meteen passend.

Sinds juni maak ik deel uit van het bestuur en sinds november ben ik voorzitter van de Vrijzinnige Geloofsge-meenschap NPB Wassenaar. Ik wandel graag met onze twee Hongaarse Vizslas en zet me met plezier in als secretaris.

Olivier – penningmeester

Ik ben Olivier, 53 jaar, woon in Voorschoten met Roos en onze vier dochters. We vormen een vrolijk gezin waarin we proberen goed voor elkaar en anderen te zijn.

Ik ben graag maatschappelijk actief: bij onze hockeyclub was ik coach, trainer, speler en voorzitter. Roos richtte Stichting Met je Hart Voorschoten op, waarmee we een-zame ouderen meenemen om samen te eten.

Na vijftien jaar in het management bij Aegon en vijftien jaar als mede-eigenaar van een executive search bureau heb ik nu mijn eigen praktijk als professioneel sparring-partner – iets wat ik met veel plezier doe.

De rol van penningmeester bij het hospice sprak me meteen aan. Het past bij mijn wens om te helpen, positief bij te dragen en samen te werken met fijne mensen. Ik ben blij dat ik mag meebouwen aan ons hospice en hoop dat we het de komende jaren net zo gezond houden als nu. Tot ziens in en rond het hospice!

Hospice Wassenaar wenst u fijne feestdagen en een voorspoedig 2026!